3) Mikäli unionin tuomioistuin katsoo toiseen ennakkoratkaisukysymykseen antamassaan vastauksessa, että käsillä olevassa asiassa tarkoitetun kaltainen kansallisen lainsäädännön tulkinta muodostaa vapaan liikkuvuuden rajoituksen, onko tällainen rajoitus kuitenkin oikeutettavissa yleistä etua koskevilla pakottavilla syillä, jotka liittyvät kunnan velvollisuuteen valvoa henkilökohtaisen avun järjestämistä, kunnan mahdollisuuksiin valita sopivin avun järjestämistapa ja vammaispalvelulain mukaisen henkilökohtaisen avun järjestelmän johdonmukaisuuden ja toimivuuden säilyttämiseen?

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 883/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta (EUVL 2004, L 166, s. 1)

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Korkein hallinto-oikeus (Suomi) on esittänyt 9.1.2017 – Maria Tirkkonen

(Asia C-9/17)

(2017/C 086/21)

Oikeudenkäyntikieli: suomi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Korkein hallinto-oikeus

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Maria Tirkkonen

Muu osapuoli: Maaseutuvirasto

Ennakkoratkaisukysymys

Onko hankintadirektiivin 2004/18/EY ([1]) 1 artiklan 2 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, että direktiivissä tarkoitettu julkisia hankintoja koskevan sopimuksen määritelmä kattaa sellaisen sopimusjärjestelyn,

— jolla julkinen yksikkö aikoo hankkia palveluja markkinoilta ennalta rajatulle sopimuskaudelle tekemällä tarjouspyyntöön liitetyn puitesopimusluonnoksen mukaisin ehdoin sopimuksia kaikkien sellaisten talouden toimijoiden kanssa, jotka täyttävät tarjouspyyntöasiakirjoissa asetetut tarjoajan soveltuvuutta ja tarjottavaa palvelua koskevat yksilöidyt vaatimukset sekä suorittavat hyväksyttävästi tarjouspyynnössä tarkemmin kuvatun tentin ja

— johon ei ole mahdollista liittyä enää sopimuskauden voimassaoloaikana?

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/18/EY, annettu 31 päivänä maaliskuuta 2004, julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta (EUVL 2004, L 134, s. 114)

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Korkein oikeus (Suomi) on esittänyt 13.1.2017 – Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp. v. Rajavartiolaitos

(Asia C-15/17)

(2017/C 086/22)

Oikeudenkäyntikieli: suomi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Korkein oikeus

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp.

Vastaaja: Rajavartiolaitos

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko merioikeusyleissopimuksen 220 artiklan 6 kappaleen ja alusjäterikosdirektiivin ([1]) 7 artiklan 2 kohdan käsitettä ”rantaviiva ja tähän liittyvä etu”, tulkittava vuonna 1969 tehdyn kansainvälisen yleissopimuksen väliintulosta öljysaastuntaonnettomuuksissa aavalla merellä 2 artiklan 4 kohdassa määritellyn käsitteen ”rannikkoon liittyvä etu” määritelmän mukaisesti?

2) Ennakkoratkaisukysymyksessä 1 mainitun vuonna 1969 tehdyn yleissopimuksen 2 artiklan 4 kohdan määritelmän c alakohdan mukaan ”rannikkoon liittyvillä eduilla” tarkoitetaan muun muassa asianomaisen alueen hyvinvointia, meren elollisten luonnonvarojen ja eläimistön ja kasviston säilyttäminen mukaan luettuna. Koskeeko mainittu säännös elollisten luonnonvarojen, eläimistön ja kasviston säilyttämistä myös talousvyöhykkeen alueella vai onko sopimuskohdassa kyse vain rannikkoalueen etujen säilyttämisestä?

3) Mikäli vastaus kohdassa 1 esitettyyn kysymykseen on kielteinen, mitä merioikeusyleissopimuksen 220 artiklan 6 kappaleessa ja alusjäterikosdirektiivin 7 artiklan 2 kohdassa käsitteellä ”rantaviiva ja tähän liittyvä etu” tarkoitetaan?

4) Mitä merioikeusyleissopimuksen 220 artiklan 6 kappaleessa ja alusjäterikosdirektiivin 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetaan käsitteellä ”aluemeren tai talousvyöhykkeen luonnonvarat”? Pidetäänkö elollisina luonnonvaroina vain hyödynnettäviä lajeja vai kuuluvatko elollisiin luonnonvaroihin myös merioikeusyleissopimuksen 61 artiklan 4 kappaleessa mainittuihin hyödynnettäviin lajeihin liittyvät tai niistä riippuvaiset lajit kuten esimerkiksi hyödynnettävien lajien ravintonaan käyttämät kasvi- ja eläinlajit?

5) Miten merioikeusyleissopimuksen 220 artiklan 6 kappaleen käsite ”vaara” ja alusjäterikosdirektiivin käsite ”uhkaa aiheutua” tulee määritellä? Onko vaaran ja uhan luonne määriteltävissä abstraktin tai konkreettisen vaaran käsitteen avulla tai jollain muulla tavalla?

6) Onko merioikeusyleissopimuksen 220 artiklan 6 kappaleessa ja alusjäterikosdirektiivin 7 artiklan 2 kohdassa säädettyjen rantavaltion toimivallan edellytysten arvioinnissa otettava lähtökohdaksi se, että huomattava vahinko tai sen vaara on vakavampi seuraus kuin merioikeusyleissopimuksen 220 artiklan 5 kappaleessa tarkoitettu meriympäristön merkittävä pilaantuminen tai sen vaara? Miten meriympäristön merkittävä pilaantuminen on määriteltävä ja miten se tulee ottaa huomioon huomattavan vahingon tai sen vaaran arvioinnissa?

7) Mitä seikkoja vahingon tai sen vaaran huomattavuutta arvioitaessa on otettava huomioon? Onko arvioinnissa kiinnitettävä huomiota esimerkiksi vahinkona ilmenevien haitallisten vaikutusten kestoon ja maantieteelliseen laajuuteen? Mikäli vastaus on myöntävä, miten vahingon kestoa ja laajuutta on arvioitava?

8) Alusjäterikosdirektiivi on minimidirektiivi eikä se estä jäsenvaltioita toteuttamasta tiukempia kansainvälisen oikeuden mukaisia toimenpiteitä alusten aiheuttamaa ympäristön pilaantumista vastaan (2 artikla). Koskeeko mahdollisuus toteuttaa ankarampia säännöksiä direktiivin 7 artiklan 2 kohtaa, jossa säädetään rantavaltion toimivallasta puuttua kauttakulussa olevaan alukseen?

9) Voidaanko Itämeren alueen maantieteellisille ja ekologisille erityisolosuhteille ja herkkyydelle antaa merkitystä tulkittaessa merioikeusyleissopimuksen 220 artiklan 6 kappaleessa ja direktiivin 7 artiklan 2 kohdassa määriteltyjä rantavaltion toimivallan edellytyksiä?

10) Tarkoitetaanko merioikeusyleissopimuksen 220 artiklan 6 kohdassa ja alusjäterikosdirektiivin 7 artiklan 2 kohdassa viitatuilla ”selvillä objektiivisilla todisteilla” paitsi näyttöä aluksen syyllistymisestä mainituissa säännöksissä tarkoitettuihin rikkomuksiin, myös näyttöä päästöstä aiheutuvista seuraamuksista? Millaista näyttöä rantaviivalle tai siihen liittyville eduille tai aluemeren tai talousvyöhykkeen luonnonvaroille aiheutuvasta huomattavan vahingon vaarasta eli huomattavan vahingon vaarasta esimerkiksi alueen linnustolle, kalastolle ja meriympäristölle tulee edellyttää? Tarkoittaako vaatimus selvistä objektiivisista todisteista sitä, että esimerkiksi arvion öljypäästön haitallisista vaikutuksista meriympäristöön on aina perustuttava konkreettisiin selvityksiin ja tutkimuksiin tapahtuneen öljypäästön vaikutuksista?

([1]) Alusten aiheuttamasta ympäristön pilaantumisesta ja pilaamisrikoksista määrättävistä seuraamuksista, myös rikosoikeudellisista seuraamuksista, 7.9.2005 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/35/EY (EUVL 2005, L 255, s. 11), sellaisena kuin se on muutettuna 21.10.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/123/EY (EUVL 2009, L 280, s. 52).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Korkein hallinto-oikeus (Suomi) on esittänyt 19.1.2017 – Tietosuojavaltuutettu

(Asia C-25/17)

(2017/C 086/23)

Oikeudenkäyntikieli: suomi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Korkein hallinto-oikeus

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Tietosuojavaltuutettu

Muu osapuoli: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko tietosuojadirektiivin ([1]) 3 artiklan 2 kohdan kahdessa luetelmakohdassa säädettyjä soveltamisalaa koskevia poikkeuksia tulkittava siten, että henkilötietojen kerääminen ja muu käsittely, jota uskonnollisen yhdyskunnan jäsenet suorittavat ovelta ovelle -saarnaamistyön yhteydessä, ei kuulu direktiivin soveltamisalaan? Mikä merkitys direktiivin sovellettavuutta arvioitaessa on toisaalta sillä, että saarnaamistoiminta, jonka yhteydessä tietoja kerätään, on uskonnollisen yhdyskunnan ja sen seurakuntien organisoimaa, ja toisaalta sillä, että kyse on samalla myös uskonnollisen yhdyskunnan jäsenten henkilökohtaisesta uskonnon harjoittamisesta?

2) Onko tietosuojadirektiivin 2 artiklan c kohdassa tarkoitettua rekisteröintijärjestelmän määritelmää direktiivin perustelukappaleet 26 ja 27 huomioon ottaen tulkittava siten, että edellä kuvatun ovelta ovelle -saarnaamistyön yhteydessä manuaalisesti kerättävien henkilötietojen kokonaisuus (nimi- ja osoitetiedot sekä muut mahdolliset henkilöä koskevat tiedot ja luonnehdinnat),

   a) ei muodosta tällaista rekisteröintijärjestelmää sen vuoksi, että siihen ei Suomen henkilötietolain määritelmässä esitetyin tavoin liity nimenomaista kortistoa tai luetteloa tai niihin rinnastuvaa hakua palvelevaa järjestelyä; vai

   b) muodostaa tällaisen rekisteröintijärjestelmän sen vuoksi, että tiedoista voidaan, niiden käyttötarkoitus huomioon ottaen, Suomen henkilötietolaissa edellytetyin tavoin tosiasiallisesti helposti ja kohtuuttomitta kustannuksitta hakea myöhempää käyttöä varten tarvittavat tiedot?